

?Els peus de porc de l'Aixada

El que em fa més il·lusió de la Fira de l'Aixada són els preparatius, la caracterització. S'ha de fer, i s'ha de fer bé. És per això que un parell de setmanes abans -si estic decaigut, poden ser tres o quatre- ignoro la màquina d'afaitar i la higiene personal. M'indigna passejar per l'Aixada transpirant humanitat del segle XIV, embotit en diverses capes de jute, i veure aficionats disfressats amb roba d'època desprenent neutralitat olfactiva. És indigna i el consistori hauria d'exigir la insalubritat ambiental.

Així, com cada any, un dels esquers olfactivs més rellevants de la Fira són les tavernes d'aparença de menjador social que serveixen carn a la brasa. Vull picar l'esquer, però abans em crida l'atenció un cartell penjat a la persiana mig abaixada d'un petit garatge, on es pot llegir «Peus de porc medievals». M'ajupo i accedeixo al garatge. És força fosc i la pudor a peus regna a l'estança. Hi ha dues gandules. En una hi descansa un senyor molt obès amb els pantalons arremangats, fa cara de gaudi mentre un home agenollat que em dona l'esquena treballa els seus peus. S'escolta un clec. De cop i volta, entra una dona disfressada d'època al garatge, exclama «un servei especial!», deixa uns quants bitllets al costat de l'agenollat i travessa unes cortines negres enigmàtiques al final del local. M'apropo a les gandules i veig que l'èsser agenollat i concentrat té el dit gros del panxut a la boca. De nou, sona un clec i l'home escup un tros d'ungla. Em fixo que porta unes arracades, un collar i diverses polseres amb dents incrustades. Ell em mira i m'assenyala la gandula buida. M'agrada l'artesanía, així que m'assec... Finalment l'artesà acaba de fer-li les ungles al gras, li cobra, li ofereix un servei especial que ell accepta, li cobra de nou, l'obès desapareix darrere de les cortines misterioses i m'arriba el torn. Entra una altra dona medieval, diu «El servei especial», deixa uns quants bitllets al costat del manicur i travessa les cortines. Juraria que és la mateixa persona que ha entrat abans, però amb algun canvi de

vestimenta. Just quan l'artesà em fa el primer clic sense mans, s'escolta un esglai. Pregunto a l'artífex pel servei especial i em comenta que és un servei sorpresa, «un final feliç». Ja li avanço que no m'interessa. Al sortir del garatge de manicura, em poso a fer cua en un dels menjadors social de l'Aixada. Sembla que s'han quedat sense carn i la cosa no avança. De sobte, em passa pel costat la dona disfressada que anava entrant al garatge. Porta un carretó ple de carn i amb els sotracs li cauen unes quantes dents del sarró. Finalment l'aparca al costat del gestor de la brasa. Suposo que em veuré obligat a demanar peus de porc.